

Човешките взаимоотношения

0:58

-2:32

Никола Димитров

Човешките взаимоотношения

Ако някой каже: Обичам Бога, а мрази брат си, той е лъжец; защото който не обича брат си, когото е видял, не може да обича Бога, Когото не е видял. (1 Йоан 4:20)

Наблюдавам едно явление при човешките взаимоотношения. Да вземем двама произволни човека. Може би са колеги, може би са дългогодишни приятели, може би са братя и сестри в църквата.

Започва дребен спор между тях. В огромен процент от случаите, ако двамата приятели или колеги просто продължат да говорят, в даден момент, след като уеднаквят определенията си (тоест, всеки да каже какво точно разбира под термините, които използва), ще видят, че гледните им точки в определения спор се припокриват поне на достатъчно ниво, за да си останат приятели.

Но, колко често виждаме точно обратното? Взаимоотношения, които са траяли години да се разрушават за секунди. Разбира се, като

казвам за секунди, това е външното проявление, но проблемът е, че и двете страни са таяли вътре в себе си определената неприязън и накрая просто не са издържали.

Колко църкви дори са се разделили по този начин? Колко семейства? Колко ценни взаимоотношения с приятели, колеги и партньори? И защо? Защото гордостта и арогантността в нас предпочита разделението пред смирението; конфликта пред разрешението на ситуацията; омразата и ненавистта пред любовта и прошката. Предпочитаме да дадем израз на всичко онова, което сме на сегашния си етап на развитие, вместо на всичко онова, което Бог би искал да бъдем. Бог е обединяващ, не разединяващ!

Разбира се, говорим за взаимоотношения най-вече между равнопоставени хора. Има ситуации, в които родителят трябва да наложи волята си над детето си, шефът - над подчинените си, Бог - над хората, но тук говорим за ситуации в които никой не ни е дал право да господстваме над другия - съпругът над съпругата и обратно, съработникът над другия съработник, приятелят над приятеля си и особено непознатият над другия непознат.

Това с непознатия се вижда толкова добре в така любимия ни Фейсбук. Виждаме, че даден непознат е постнал някакво твърдение. Защо, защо, защо ще имаме каквато и да е подбуда да пишем под поста с цел да **поправим** човека? Какво освен гордост и арогантност би ни накарало да го направим, след като дори не го познаваме? Нека се замислим дали е възможна дори и теоретично някаква друга причина. Ако не можем да се въздържим и ако пръстите ни толкова ни сърбят да „дадем урок на еретика“, какво остава за реалните ни взаимоотношения с хората, които познаваме?

Знаете ли колко деноминации има в света, които се страхуват дори да чуят гледната точка на другата деноминация, а ако я чуят, веднага ще застанат „на нож“ спрямо отсрещната страна?

Какво да кажем да се опитаме да говорим нормално с човек от друга религия? Ние сме готови да станем християнски екстремисти за секунди спрямо човек от съседната деноминация, с който, ако поразровим до основи, ще се окаже, че вярваме 99% от важните за християнството неща по абсолютно еднакъв начин, а какво остава с нормални невярващи хора, с хора от чужди религии, или

недай си Боже - с окултисти, гейове и лесбийки, криминално проявени лица и т.н.

Две семейства може да не са се виждали от много години, от когато са били невярващи и сега едното да отиде на другото на гости. И двете са повярвали, без другото семейство да знае за това. Всяко се моли преди срещата, за благодат да успее да привлече другото към вярата. Гостите пристигат и домакините се отнасят с невероятна любов и уважение, с цел да спечелят гостите за Христос. Изведнъж става ясно, че и гостите вече са вярващи. Дотук добре. Проблемът следва, понеже веднага ще започне спор относно вярвания, деноминации, виждания и концепции. Щеше да е комично, ако не беше ужасно.

Друга хипотетична ситуация: двама приятели. Единият казва на вас за другия, че е невероятен човек и уникален приятел. Запознавате се и вече сте тримата приятели. Да, обаче първите двама, които са били приятели от много време още преди да се появите вие, се скарват.

Разбира се, нито единият не отстъпва, понеже ние **винаги** сме прави и отсрещната страна **винаги** е сбърканата, та, какво се случва? Всеки от първите двама се обажда на вас -

новия си приятел и започва да сипе обиди по предишния си дългогодишен приятел, като казва: „Той **винаги** е бил такъв“. Вие сте озадачени: „Чакай малко, как така **винаги**? Нали ми го рекламираше като най-добър приятел и ме накара да се запозная с него?“

Следва караница и спор, който може да се разреши много лесно ако двамата приятели си поговорят - 1,2,3,5,8,9,20, 30, 100 пъти ако трябва. Тук е проблемът, че **след един разговор** ние сме готови да отхвърлим дългогодишно приятелство и никой не може да ме убеди, че **единствената** причина за това не е гордостта.

„Ама то не е от първия път, вече 20-ти път говорим“. Е, добре, от 30 години сте заедно и за 20 пъти проблем струва ли си да се разделите?“ Освен това, много рядко, даже в момента **не** се сещам за такъв случай, в който някой да ми е казал: „Разделям се с този човек, понеже: 1-во, 2-ро, 3-то, 4-то, 5-то, 6-то“ и да стигне до 20-то различно нещо като причина. Абсурд!

Ако случайно се окаже, че няма как да **мелите брашно** заедно, тоест, да вършите дадена дейност, дадено служение например, или даден бизнес, това означава ли задължително,

че трябва да спрете да бъдете приятели?
Просто се разберете, че възгледите ви за
даденото служение или бизнес нямат
достатъчно допирни точки, за да ги
осъществите, но си останете приятели, за да
може Божията любов да бъде видяна във и
чрез вас, така че светските хора да познаят, че
Бог е изпратил Исус, нали?

Много трагичен случай е когато един и същ
човек отговаря някой път с „Това е по-скоро
бяло“, а друг път с „Това е по-скоро черно“,
като става дума за едно и също нещо, но
въпросният човек просто говори с двама
различни човека и спори за удоволствие. От
там идва и поговорката: „Той е такъв човек, че
винаги на черното - бяло казва“.

Също толкова трагично е когато някой прочете
това, което сега пиша и каже: „А, а, точно така,
Ники, кажи му на мъжа ми, кажи ѝ на жена ми.
Те са точно такива и аз от колко време се
опитвам да им кажа същото. А кажи им го сега.
А, а!“

Ама аз пиша за **нас**, а не за мъжете и за
жените ни.

Съответно винаги имаме заредени в кобура си и две извинения и винаги са те и са едни и същи:

1). „Не, истината трябва да излезе наяве, аз съм служител на истината и на правдата, защитавам Бога и затова не отстъпвам и няма начин да подмина този коментар“. Брех!

Първо, Бог няма нужда от защита, Той е много добър в това да принизява Сам Себе Си, за да слиза на нивото на човешката неадекватност и необразованост и да се съобразява с нас дори до степен да отиде на Кръст заради нас и **второ**, в Словото се казва да говорим истината - да, но да я говорим в **любов**. В тази връзка е второто извинение, а именно:

2). „Виж сега, аз много го обичам този човек, ама не мога да го понасям повече, разбери ме“.

Значи, моля ви никой да не се чувства задължен да ме обича по този начин :-). Ако наистина обичаме даден човек, нека проверим какво 1 Коринтяни 13 глава говори за любовта:

Много обичам този човек, но не мога да го търпя повече, дразни ме, не заслужава никаква милост. Какво ми се прави на

интересен? Аз съм по-умен от него. Той започна пръв. Аз съм прав и то се вижда от сто километра. Знаеш ли какво ми каза и направи той? Ти добре ли си да му мълча, да му вярвам, да се надявам, че нещо ще се случи и да го търпя? Абсурд. Ще го смачкам! Ще го съдя! Ще го унищожа! (1 Коринтяни 13:4-7, за съжаление, това е съвременният „християнски“ прочит)

Този „превод“ не е преведен от Гръцки, а от жаргона на ХХІ век, според както много християни, за съжаление, биха го разтълкували. А сега нека прочетем реалния библиейски текст:

- Любовта дълготърпи и е милостива,
- любовта **не** завижда,
- любовта **не** се превъзнася,
- любовта **не** се гордее,
- любовта **не** безобразничи,
- любовта **не** търси своето,
- любовта **не** се раздражнява,
- любовта **не** държи сметка за зло,
- любовта **не** се радва на неправдата, а се радва заедно с истината,
- любовта **всичко** премълчава,
- любовта на **всичко** хваща вяра,
- любовта на **всичко** се надява,

- любовта **всичко** търпи”.

А така. „Защо, Господи, Си ги сложил тези невъзможни за изпълнение стихове в Библията?“ :-)

Много важно разяснение: Гръцката дума за **всичко** (всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява и всичко търпи) означава..... искате ли да ви кажа пълното тълкуване на думата **всичко**? Не е много дълго. Гръцката дума за **всичко** означава: **всичко** – точка по въпроса.

За съжаление, Църквата на Господ Исус Христос днес не е особено известна с това, че ходи в любов така както 1 Коринтяни 13 разбира любовта. Нали? Като чуете определението **християнин**, за какво се сещате първо?

„Оооо, християнин е човек, който излъчва такава любов, толкова приятен човек е това, толкова всеобхватен, широко скроен, искрен и любящ. Толкова лесно се работи с християнина, понеже от него просто лъха приемане, разбиране и уважение. Християнинът, като му поискаш ризата ти дава и горната си дреха. Ако решиш да го обидиш, той те благославя. Ако решиш да го удариш,

той ти обръща другата буза. Ако го накараш да ти свърши някаква работа, той свършва два пъти повече отколкото си поискал от него. Ако пробваш да го преследваш, той скача и се радва.“

Това ли е първото, което ви идва на ум като чуете определението **християнин**? За съжаление и на света не му идва това на ум, а Библията ясно казва, че за да познае светът, че Бог е изпратил Исус, ние, християните, трябва да сме готови да заровим томаховките си с цел да прославим Бога. Амин!?

Изключително много ми харесва определението на любимия ми теолог, за любовта (Грег Бойд), с което приключвам тази мини-книжка. Той казва: „Любовта е обратно пропорционална на съденето“. Какво означава това?

Означава, че колкото повече съдим даден човек, толкова по-малко го обичаме, според библейското разбиране за любовта. Колкото повече се въздържа от съдене на даден човек, толкова повече може да се каже, че го обичаме, според библейското разбиране за любовта.

Означава, че колкото повече решим да съкрुшим себе си и да се покажем като баща, приятел и християнин дори в невъзможна ситуация, вместо да се покажем като „логичният и винаги защитаващ истината“ враг, толкова повече обичаме, според библейското разбиране за любовта.

Означава, че колкото повече мостове съграждаме, вместо да ги разрушаваме, толкова повече обичаме, според библейското разбиране за любовта.

Означава, че колкото повече снишаваме себе си и слизаме на „грешното“ ниво на опонента си и действаме с благодат, толкова повече обичаме, според библейското разбиране за любовта.

Означава, че колкото сме по-свободни отвътре, колкото по-леко дишаме, колкото по-чиста е съвестта ни, колкото повече се усмихваме и колкото повече се радваме и наслаждаваме на красотата на Божиите творения освен нас самите, толкова повече обичаме, според библейското разбиране за любовта.

Бог да ви благослови!